

11. tanulmány

Szabadság Krisztusban

Szeptember 2., szombat délután

Hallgatói közül sokan hittel vonzódtak Jézushoz. Nekik mondta: „Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonyjal az én tanítványaim vagytok; és megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket” (Jn 8:31-32).

E szavak sértették a farizeusokat. Félretették, hogy a nemzet mennyi ideje hordoz idegen igát, és mérgesen felkiáltottak: „Ábrahám magva vagyunk, és nem szolgáltunk soha senkinek: mi módon mondod te, hogy szabadokká lesztek?” (Jn 8:33). Jézus végignézett ezeken a férfiakon, a gonosz rabjain, akiknek a bosszú körül forogtak gondolatai, és szomorúan így felelt: „Bizony, bizony mondom néktek, hogy mindaz, aki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek” (Jn 8:34). A legrosszabb fajta rabságban sínylődtek: a gonosz lélek tartotta hatalmában őket.

Minden lélek, aki nem hajlandó átengedni magát Istennek, egy másik erő uralma alá kerül. Nem önmagáé. Beszélhet szabadságról, mégis a legalávalóbb szolgaságban van. Nem láthatja az igazság szépségét, értelmét Sátán irányítja. Azzal ámitja önmagát, hogy saját ítéletei szerint jár el, valójában azonban a sötétség fejedelmének akaratát követi. Krisztus azért jött, hogy letörje a lélekről a bűn rabságának bilincseit. „Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek” (Jn 8:36). „A Jézus Krisztusban való élet lelkének törvénye” megszabadít minket „a bűn és a halál törvényétől” (Róm 8:2). – *Jézus élete*, 466. o.

Némelyek gondolatvilága oly sokáig romboló hatásoknak volt kitéve, hogy ebben az életben sohasem lesznek olyaná, mint amilyenné kedvezőbb körülmények között válhattak volna. De az Igazság Napjának fényes sugarai bevilágíthatnak a lélekbe. Kiváltságuk, hogy olyan életet

élhetnek, amely Isten életéhez hasonlítható. Űtess értelmükbe felemelő, nemesítő gondolatokat! Életed tegye világossá előttük a bűnös élet és az erkölcsi tisztaság, a sötétség és világosság közötti különbséget! Példából lássák meg, mit jelent kereszténynek lenni! Krisztus meg tudja javítani a legbűnösebbet is, és gyermekévé, Krisztus örökostársává tudja tenni a halhatatlan örökségben.

Az isteni kegyelem csodája sok embert alkalmassá tehet a hasznos életre. Megvetve és magukra hagyva teljesen elcsüggednek; talán úgy tűnik, hogy érzéketlenek és közönyösek. De a Szentlélek segítségével a megjavulásukat oly reménytelenné tevő kábultság elmúlik. A nehéz, tompa gondolkodás megélnékül. A bűn foglya szabaddá lesz. Eltűnik a bűn, és a tudatlanság legyőzetik. A szeretet által munkálkodó hit készítetésére az értelem megvilágosodik. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 169. o.

Minthogy önmaguknak szolgálnak, Sátán tömegeket tart rabságban. Rabszolgáik indulataiknak, szenvedélyeiknek, melyeket a gonosz, a Sátán irányít. Isten, amikor szolgálatába hívja őket, szabadságot ajánl fel nekik. Az Isten iránti engedelmség megszabadít a bűn rabságából, megszabadít emberi szenvedélyektől, indulatoktól. – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 247. o.

Szeptember 3., vasárnap – Krisztus szabaddá tett

Jézus meghalt, hogy megmentse népét a bűntől. A Krisztus általi üdvösség azt jelenti, hogy többé nem taposod Isten törvényét, és megszabadulsz minden bűntől. Az Isten törvényével szemben álló szív nincs összhangban Krisztussal, Aki azért szenvedett a Golgotán, hogy a világ-egyetem előtt igazolja és magasba emelje a törvényt.

Akik túlzottan bátor kijelentéseket tesznek saját szentségükre vonatkozóan, csak arról tesznek bizonyságot, hogy önmagukra nem a törvény fényében tekintenek; nem nyertek lelki világosságot, és nem gyűlölik az önzést és a büszkeséget. Bűntől szennyes ajkaikról ellentmondó kijelentések hangzanak el: „Én szent és bűntelen vagyok. Jézus azt tanítja, hogy ha megtartom a törvényt, akkor kiesem a kegyelemből. A törvény

a rabság igája.” Az Úr pedig ez mondja: „Boldogok, akik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához, és bemehessenek a kapukon a városba.”

Nagy figyelemmel kell tanulmányoznunk Isten Igéjét, hogy jó döntéseket hozhassunk, mivel csak ezáltal fogjuk tiszteletben tartani az Igét, és csak így lehetünk összhangban Isten szent törvényével. – *Hit és cselekedetek*, 84. o.

Micsoda komolysággal végezte Krisztus üdvösségünk munkáját! Milyen odaadást tanúsított, amikor értékessé akarta tenni érdemei alapján azokat a bűnösöket, akik hisznek és megtérnek! Fáradhatatlanul munkálkodott. A templomban, a zsinagógában, a városok utcáin, a piactereken, a műhelyben, a tengerparton, a hegyoldalon hirdette az evangéliumot és gyógyította a betegeket. Önmagát adta, hogy teljesedjen megváltási terve.

Krisztus nem kényszerből hozta ezt a nagy áldozatot. Önként vállalta, hogy a törvény áthágója helyett viseli a büntetést. Csak a szeretete kényszerítette arra, hogy zúgolódás nélkül viseljen el minden fájdalmat, és vállalja a megaláztatást, amely a megváltás tervének része volt. – *In Heavenly Places*, 43. o.

Isten megtisztelt bennünket, amikor megmutatta, hogy értékesek vagyunk a szemében. Áron vétettünk meg, Isten Fiának drága vérén. Amikor örökösei az Igét követik, az Úr áldása nyugszik meg rajtuk imáik meghallgatásaképpen. „De még most is így szól az Úr: Térjetelek hozzám teljes szívetek szerint; böjtöléssel is, sírással is, kesergéssel is. És szíveteket szaggassátok meg, ne ruháitokat, úgy térjetelek meg az Úrhoz, a ti Istenetekhez; mert könyörülő és irgalmas ő; késedelmes a haragra és nagy kegyelmű, és bánkódik a gonosz miatt” (Jóel 2:12-13). (...)

Ó, milyen értékes a titkos ima – a lélek közössége Istennel! (...) A lélek csendben, de vágyakozva emelkedik fel Istenhez... Aki egyszerű hit által lép közösségre Istennel, mennyei világosságot kap, amely megerősíti és támogatja a Sátánnal vívott küzdelemben. – *That I May Know Him*, 272. o.

Szeptember 4., hétfő – A keresztyén szabadság természete

Mindaz, aki Krisztus szeretetének, igazságának és békéjének országát választja, és azt minden egyéb érdek fölé helyezi, minden áldásban részesül, amire életében szüksége van. Isten gondviselésének könyvében – az élet könyvében – mindegyikünk kap egy lapot. Ez a lap tartalmazza életünk minden egyes eseményét; még hajunk szála is megszámláltatott. Isten sohasem feledkezik meg gyermekeiről.

„Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől” (Mt 6:34). Naponta követnünk kell Krisztust. Isten nem nyújt segítséget a holnapra. Nem adja meg gyermekeinek egyszerre az útmutatását egész életükre, mert csak összezavarodnánk. Éppen csak azt közli velük, amit megjegyezhetnek és végrehajthatnak. A felkínált erő és bölcsesség a jelen sürgős szükségét elégíti ki. „Ha valakinek közületek nincsen bölcsessége – mára –, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki” (Jak 1:5). – *Jézus élete*, 313. o.

Isten elhívta az embert, hogy szálljon szembe a gonosz erőivel. Ezt mondta: „Ne szánjátok oda a ti tagjaitokat hamisságnak fegyvereiül a bűnnek; hanem szánjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek, és a ti tagjaitokat igazságnak fegyvereiül az Istennek. Mert a bűn ti rajtatok nem uralkodik; mert nem vagytok törvény alatt, hanem kegyelem alatt” (Róm 6:13-14)...

Az igazság és a hamisság között dúló küzdelemben csak mennyei segítséggel érhetünk el sikereket. Korlátolt akaraterőnket alá kell vetnünk a Végtelen akaratnak; az emberi akaratnak egyesülnie kell a mennyeivel. Ezt a segítséget adja a Szentlélek. Minden győzelem segít visszaszerezni Isten számára az életünket, és lelkünkben helyreáll az Ő képmása. – *Our High Calling*, 153. o.

A törvényszegés következménye: halál. Ámde Krisztus életét adta, hogy az embernek még egy lehetőséget nyújtson. Nem azért halt meg a kereszten, hogy Isten törvényét eltörölje, hanem hogy az ember számára újabb második próbaidőt biztosítson. Nem azért halt meg, hogy a bűn halhatatlan jellemvonásunk maradjon, hanem azért, hogy jogot szerezzen az ördög megsemmisítésére, akinek hatalma van a halálra.

Az egész világért lefizette a megszegett törvény teljes bírságát. Ezt nem azért tette, hogy az ember folytassa törvényszegéseit, hanem hogy megtért, hű alattvalóként megtartsa Isten parancsolatait, törvényét. – *Bizonyágtételek a prédikátoroknak*, 134. o.

Szeptember 5., kedd – A törvényeskedés veszélyes következményei

A formalitás, világi bölcsesség, világi óvatosság és világi gondolkodás sokak számára Isten útját fogja jelenteni, de ezek – amennyiben mellettük döntenek – gátat vetnek annak az isteni világosságnak, melyben az Úr figyelmeztető, feddő és tanácsoló üzenetek által hívja ki az embert a világból.

Sátán minden hízelgő és megtévesztő erejét összeszedi annak érdekében, hogy elvonja az emberek figyelmét a harmadik angyali üzenetről, melynek nagy erővel kell hangoznia. Ha Sátán látja, hogy az Úr megáldja népét, és felkészíti arra, hogy felismerje csalásait, akkor legnagyobb erejével azon lesz, hogy fanatizmust hozzon be az egyik oldalról, a másíkról pedig hideg formalitást, hogy így sok lelket gyűjthessen be magának. (...)

Mindkét oldalról veszélyek fenyegetnek, s ezeket ki kell védeni. Lesznek kevésbé tapasztaltak hitünk elfogadói között, akiknek erősödsre és tökéletes példára van szükségük. Némelyek helytelenül alkalmazzák majd a hit általi megigazulás tanítását, és egyoldalúan fogják azt bemutatni.

(...) Az őszinte hit mindig szeretetből táplálkozik. (...) Krisztus követői nem lehetnek kíméletlenek kapcsolataikban, nem lehetnek keményszívűek, együttérzés nélkül valók. Beszédük nem lehet nyers. Nem lehetnek eltelve önbecsüléssel és felfuvalkodottsággal. Nem lehetnek lekezelőek, nem használhatnak durva szavakat, nem korholhatnak, és nem ítélnének el. – *Szemelvények*, 2. köt., 19–20. o.

Az önigazultság nem megigazultság. Azoknak, akik ezt nem látják be, viselniük kell e végzetes tévedés következményeit. Ma sokan állítják, hogy engedelmeskednek Isten parancsolatainak, de szívükben nincs

Isten iránti szeretet, amelyből másoknak is jutna. Krisztus arra szólítja ezeket az embereket, hogy munkálkodjanak vele a világ megmentésén, de nekik elég, ha csak mondják: „Én elmegyek, Uram.” És nem mennek. Nem dolgoznak együtt azokkal, akik Istennek szolgálnak. Restek. A megbízhatatlan fiúhoz hasonlóan hazug ígéretek tesznek Istennek. Az egyház ünnepélyes fogadalmához csatlakozva megígérik, hogy követik az Igét, és szolgálják Istent, de nem teszik. Szájukkal mondják, hogy Isten fiai, de életük és jellemük az ellenkezőjét bizonyítja. Nem adják át akarataikat Istennek. Életük hazugság. – *Krisztus példázatai*, 279. o.

Akik azt állítják magukról, hogy szentek, igazából arról tesznek bizonyosságot, hogy még nagyon távol vannak a szentségtől. Nem látják hiányosságait és tökéletlenségüket. Ennek ellenére azt gondolják magukról, hogy Krisztus képmását tükrözik, és ez azért van, mert nem ismerik Őt igazán. Minél távolabb vannak az Üdvözítőtől, annál inkább tartják magukat igaznak.

De ha türelemmel és alázatos bizalommal elmélkednek Jézusról, Aki átszegeztetett a mi bűneinkért, és Aki fájdalmainkat hordozta, megtanulhatnak az Ő nyomdokaiban járni. Folyton Rá tekintve elváltozunk az Ő mennyei képmására. És ha ez a munka végbemegy bennünk, akkor többé nem fogjuk azt állítani, hogy feddhetetlenek vagyunk, hanem Jézus Krisztust fogjuk magasztalni, és tehetetlen lelkünk csak az Ő érdemeire fog hivatkozni. – *Megszentelt élet*, 5–6. o.

Szeptember 6., szerda – A szabadság nem szabadosság

Azok számára, akik már megkapták a szolgálatnak ezt a lelkét, az úrvacsora sohasem válhat pusztán szertartási eseménnyé. A szolgálat lelkének ez lesz állandó leckéje a számunkra: „Szeretettel szolgáljátok egymást!” (Gal 5:13). Tanítványai lábának a megmosásával Krisztus nyilvánvaló bizonyítékát adta annak, hogy Ő elvégez minden szolgálatot, bármilyen megalázó lenne is az, amely tanítványait vele együtt örökösévé tenné a mennyei kincsek örökkévaló gazdagságának. Krisztus tanítványai ugyanennek a szertartásnak az elvégzésével hasonló módon elkötelezték magukat arra, hogy szolgálják embertársaikat. Valahányszor

helyes lelkülettel ünneplik meg ezt az Úr által rendelt szertartást, mindannyiszor Isten gyermekei szent kapcsolatba kerülnek egymással azért, hogy kölcsönösen segítsék és támogassák egymást. Elkötelezik magukat arra, hogy életüket önzetlen szolgálatra adják. De nem csak egymásért. A munkamező számukra éppen olyan széles, terjedelmes, mint Mesterüké volt. A világ teli van azokkal, akiknek szükségük van a szolgálatainkra. A szegények, a tehetetlenek, a tudatlanok mindenütt kéznél vannak. Azok, akik közösségbe kerültek Krisztussal a felház szobájában az úrvacsora elfogyasztásával, úgy mennek ki onnan, és úgy mennek tovább, hogy hasonlóképpen szolgáljanak, ahogy Ő szolgált.

Jézus, akit mindenek szolgáltak, azért jött el, hogy mindeneknek a szolgálója legyen. Mivel pedig Jézus mindeneket szolgált, Őt is újból szolgálják és tisztelik majd mindenek. Azoknak, akik rendelkeznek Krisztus isteni tulajdonságaival, és megosztják vele a megváltott lelkek látásának örömét, követniük kell önzetlen szolgálata példáját. – *Jézus élete*, 651. o.

A szeretet selyemfonala köti össze a szíveket. Ne gondoljuk, hogy kötelességünk saját magunkat példaként állítani. Amíg csak magunkra gondolunk, és arra, ami mások részéről nekünk kijár, nem fogjuk tudni elvégezni a lelkek megmentésének munkáját. Amikor Krisztus hajtja uralma alá a szívet, többé nem lesz saját személyünk gondolataink és figyelmünk központjában.

Élete és munkássága folyamán Jézus kiváló tiszteletet tanúsított az emberi élet iránt. Nem királyként jelent meg az emberek között, nem kért figyelmet, tiszteletet és szolgálatot, hanem szolgálni akart, hogy felemelhesse az emberiséget. Kijelentette: nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem, hogy Ő szolgáljon... Ahol csak embert látott, úgy tekintett rá, mint akinek együttérzésre van szüksége. Sokan készek szolgálni bizonyos személyeknek – főleg akiket kedvelnek –, de elmennek az olyan emberek mellett, akiknek áldásul szolgálhatnának, ha nem lennének olyan ridegek, tiszteletlenek és önzők. – *Our High Calling*, 176. o.

Krisztus élete az érdekek nélküli szolgálat élete volt, és ez jelenti számunkra a nagy tankönyvet. Az általa megkezdett munkát nekünk

kell továbbvinnünk. Akik az Ő nevét vallják, vajon tétovázhatnak az önmegtagadásban, a keresztfelvetésében és az Ő követésében, látva Jézus szenvedéssel és áldozattal telt életét? Teljesen megalázta magát, hogy mi a tisztaság, szentség és tökéletesség legmagasabb csúcsaira juthassunk fel. Szegénnyé lett, hogy szegény lelkünkbe gazdagságának teljességét önthesse. A keresztszegényét viselte el, hogy békét, nyugalmat és örömet adhasson nekünk, és trónja szépségeinek részeseivé tegyen. – *In Heavenly Places*, 43. o.

Szeptember 7., csütörtök – Az egész Törvény betöltése

Jézus biztosított bennünket az Atya szeretetéről, és azt is megparancsolta, hogy szeressük egymást – egyetlen átfogó elv által rendezve az emberi közösség összes kapcsolatát.

Krisztus kortársait az foglalkoztatta, hogy mi illeti meg őket, mihez van joguk. Aggodalmaikat, gondolataikat arra összpontosították, hogy biztosítsák maguknak mindazt, amiről úgy gondolták, hogy őket megillető tekintély, tisztelet és szolgálat. Ezzel szemben Jézus Krisztus azt tanította: ne az legyen a legfőbb gondunk, hogy mi jár nekünk, mi illet bennünket, hanem az, hogy mennyit adhatunk. Pontosan annyival tartozunk másoknak, mint amennyivel – szerintünk – ők tartoznak nekünk.

Képzeljük magunkat az emberek helyébe! Képzeljük magunkat érzelmeikbe, nehézségeikbe, csalódásaikba, örömeikbe és szomorúságaikba! Ezekkel azonosítsuk magunkat, és azt tegyük másokkal, amit szeretnénk, ha ők tennének velünk. Ez a becsületesség tényleges mértéke, s nem más, mint a törvény – „Szeresd... felebarátodat, mint magadat” (Lk 10:27) – más szavakkal történő megfogalmazása. A próféták tanításainak összegzése, a menny egyik elve ez, s mindenkiiben kifejlődik, aki alkalmassá válik a menny szent közösségére. (...)

Akinek helyes fogalma van a tökéletes jellemről, nem mulasztja el, hogy Jézus részvételével és gyöngédségével viseltessen az emberek iránt. A kegyelem hatására meglágyul a szív, megnemesednek, megtisztulnak az érzelmek, és mennyei kifinomultságot és pontos fogalmakat kapunk arról, miként viselkedjünk az adott körülmények között, hogy az valóban áldásos legyen. – *Gondolatok a Hegyibeszédről*, 134–135. o.

A Krisztusba vetett, üdvösséget hozó hit nem az, amiről sokan beszélnek. Ők ezt kiáltják: „Higgy, higgy, csak higgy és üdvözlés! Csak ennyit kell tenned!” S habár az igazi hit teljes mértékben Krisztusra hagyja az üdvösséget, mégis elvezet az Isten törvénye iránti teljes engedelmességhez. A hit cselekedetek által nyilvánul meg. János apostolt idézzük: „Aki ezt mondja: Ismerem őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság” (1Jn 2:4).

Ha érzelmekben és benyomásokban bízunk, nem vagyunk biztonságban, mivel bizonytalan tanácsadóink vannak. Isten törvénye a szentség egyedüli helyes mércéje. A törvény által lesz megítélve a jellem. Ha az üdvösséget kereső ember felteszi a kérdést: „Mit kell tennem, hogy az örök életet elnyerjem?” – a szentség modern tanítója a következőképpen válaszol: „Csak hinned kell, és Jézus üdvözít.” Ám amikor Jézusnak tették fel ezt a kérdést, a következőképpen válaszolt: „És ímé egy törvénytudó felkele, kísértvén őt, és mondván: Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet vehessem? Ő pedig monda annak: A törvényben mi van megírva? Mint olvasod? Az pedig felelvén, monda: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat. Monda pedig annak: Jól felelél; ezt cselekedd, és élsz” (Lk 10:25–29).

Az igazi szentség az Isten összes parancsolata iránti lelkiismeretes tiszteletben, minden képesség figyelmes fejlesztésében, elővigyázatos beszédben és Krisztus szelídségével telt tettekben mutatkozik meg. – *Hit és cselekedetek*, 44–45. o.

Szeptember 8., péntek – További tanulmányozásra

„Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedjetelek néki az ő kívánságaiban” (Róm 6:12).

Folyton Jézustól tanulj, növekedj folyton a hitben és a kegyelemben, valamint az igazság ismeretében. Fontos munkát kell végeznünk, de az Úr a segítségünk és pajzsunk. Ő sosem hagy magunkra. Angyalai beavatkoznak a figyelmeztető üzenet hirdetésének munkájába. Egyedül semmit sem tehetünk. Ha nem rendelkezünk az Úr Lelkével, erőnk gyenge lesz. Akkor leszünk erősek, ha elrejtőzünk Jézusban. Krisztus

úgy jelenik meg előttünk, mint megnyerő Lény, Aki mindenekfelett az Első.

Ismét azt tanácsolom, hogy nagyon vigyázz arra a templomra, amit Istentől kaptál. Ne engedd meg a bűnnek, hogy uralja halandó testedet, és ne tékozz el Istentől kapott testi erődöt, hanem értékeld azt, és helyezd minden bizodalmodat a tökéletes Megváltóba. Ő azt akarja, hogy győzz, és majd viseld az ékes koronát.

A menny, a drága menny a szentek örök otthona. Ott lelünk hamarosan nyugalmat. Ezért tehát helyesen használjuk fel erőinket, hogy az Úr megsokszorosíthassa és megszentelhesse, a szolgálat legmagasztosabb eszközévé tehesse. Az Úr közeledjen hozzád... és befolyásoljon, hogy szembe tudjál szállni a tévedéssel, a hiedelmekkel és Sátán munkájával.

Istentől nagy dolgokat kérhetünk, és Ő meg fogja adni. Az Ő ereje által leszünk erősek. Az emberek ellenszenvét vonod magadra, ha a Biblia vallásának magas mércéjéhez igyekszel felnőni, és azt másoknak is bemutatni. A megvetés, a gúny, a gyalázat és az igazságtalanság szavai érnek majd. Indítékaidat, szavaidat és tetteidet félreértik és elítélik. Ám ha folytatod a munkát és nem figyelsz a visszaélésekre, ha a jót teszed, kedves leszel, türelmes, alázatos lelkületű és örülni fogsz az Úrban, akkor befolyást fogsz gyakorolni másokra. Az őszinte és helyes ítélőképességgel rendelkező személyek meg fognak érteni.

Az élet Igéjét emeld magasba, és akkor az ellenszegülés dühöngő szele lassan elcsendesedik... A hangoskodások elhallgatnak... És meglátszik az igazság, az istenfélő, őszinte emberek megérik annak összhangját, és engedelmeskednek. – *Istennel ma*, 56. o.